

La modificació de la Carta Magna Els diagnòstics

Descarrilada constitucional

L'ESPECTADOR

Salvador Cardús

Al final, tot se sap. Ho va dir ahir amb tota claredat la diputada del PP Soraya Sáenz de Santamaría: la més gran virtut de la reforma constitucional que ahir va superar tranquil·lament el tràmit parlamentari previ és que és resultat de l'acord dels dos partits majoritaris nacionals. Dit d'una manera més directa: es tracta d'un acord que exclou els que són petits i als que se'ls nega la representació de cap mena de sentit d'Estat pel fet de ser partits regionals. I si aquesta és la més gran virtut, s'ha de suposar que està per damunt dels presumptes objectius d'estabilització econòmica.

Per tant, ja queda dit que es tracta sobretot d'una exhibició de

El procés antiautonomista es va encetar fa temps i ho va certificar el mateix Constitucional

la força i la voluntat antiautonomista que, en una perspectiva electoral, interessa mostrar als dos partits majoritaris.

En aquest sentit, tot i el dramatismen un xic afectat també de naturalesa preelectoral, té tota la raó Josep Antoni Duran Lleida en afirmar que la reforma suposa una ruptura del procés constituent. La qüestió, en tot cas, és que potser no calia arribar fins aquí per certificar-ho ni indignar-se. El procés antiautonomista fa temps que es va encetar, que va ser certificant pel Tribunal Constitucional, i a partir d'ara s'hi aniran afegint una fita política darrera l'altra fins a marcar una nova frontera unitarista. Potser Duran exagera ara per marcar perfil, però en qualsevol cas té raons per estar ben alarmat, perquè si tota la seva gran promesa electoral va de pacte fiscal –se'ns va dir que similar al concert

econòmic–, serà difícil mantenir-ne la plausibilitat, amb o sense majoria absoluta del PP.

Duran Lleida, amb la duresa que empra quan la situació és greu, va advertir que amb aquest tipus de provocacions s'arribaria a un "xoc de trens", que segons va dir, no interessa ni als dos partits majoritaris, ni a CiU. I aquí és on discrepo radicalment. No perquè cregui que als catalans ens interessa cap xoc de trens, sinó perquè estic convençut que la ruptura és imparable fonamentalment perquè és el que busquen els partits majoritaris. I l'únic que fan PP i PSOE és intentar que, quan tope, ells vagin a la màxima velocitat mentre nosaltres –i, particularment, CiU–

Rubalcaba i Duran, entre extintors als passadissos

estiguem badant fent propostes de pacte amb sentit d'Estat i d'alta responsabilitat europea.

En aquesta ocasió, tot fa pensar que CiU es traurà de sobre aquest excés de responsabilitat que al final mai ningú ni li reconeix ni li sap agrair. Enhorabona. Entre tant, el PSC feia veure que, després de donar-hi moltes voltes, havia pres la decisió de donar suport a la reforma constitucional. Si mai els trens arriben a topar, ja sabem a quin dels dos combois aniran asseguts els diputats del PSC.●